

คำนิยม

มอบแต่...ใครบางคนที่มีความรักที่แม้จะรู้ว่าไม่มีวันเป็นไปได้อีก
แต่ก็ยังหวังว่าสักวันความรู้สึกที่หาสาเหตุไม่ได้
จะได้ประกาศออกไปในที่สุด
และมอบแต่...ใครคนนั้นที่กลายเป็นกำลังใจและรอยยิ้มทั้งหมด
นับตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเจอกัน
หากได้อ่านถึงบรรทัดนี้ ช่วยยิ้มและกล่าวคำว่าขอบคุณมากกว่าขอโทษ
ช่วยยิ้มยินดีมากกว่าร้องไห้ ช่วยมีความสุขมากกว่าความเจ็บปวด
และช่วยรับรู้ไว้ว่าไม่ว่าช่วงเวลาไหนจะสิ้นสุดลงที่ตรงไหน
ผมอยากให้คุณรู้ว่า
'นี่คือช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของผม'

กฎข้อที่ 1

อย่าให้เขารู้ตัว

เราไม่มีทางรู้ว่าความรักจะดำเนินไปทางไหน
จนกว่าจะถึงจุดจบ

บนโลกนี้สิ่งพิเศษกว่าห้องฟ้าที่สามารถเปลี่ยนสีได้หลากหลาย
พิเศษกว่าปรากฏการณ์ธรรมชาติที่บางครั้งเกิดจากการที่สิ่งเล็กๆ รวมตัวกัน
พิเศษยิ่งกว่าการกำเนิดของโลกใบนี้

ผมคิดว่ามันคือใครคนหนึ่ง

อ่า เขาอาจจะไม่ได้พิเศษสำหรับทุกคนหรอกครับ มองจากสายตาคคนอื่นๆ
เขาก็แค่ผู้ชายที่หน้าตาพอใช้ได้คนหนึ่ง เก่งหน่อยก็เรื่องมีน้ำใจ พิเศษกว่านั้น
อีกนิตก็รอยยิ้มนั่นที่สดใสชะมัด! เขาคงไม่รู้ตัวหรอกว่าคุณอื่นเขามีความสุข
เวลามองรอยยิ้มของเขาตัวนะ...

เราถึงไหนแล้วนะ ขอโทษครับ นอกเรื่องไปหน่อย

ที่บอกว่าเขาคือคนพิเศษนะหมายถึงเขาพิเศษกับคนอย่างผมเป็นพิเศษ
นะครับ

เขาพิเศษตรงที่ไม่ว่าผมจะอยู่ในช่วงอารมณ์ที่แย่มากแค่ไหน กำลังร้องไห้อยู่
หรือกำลังเครียดคร่ำครวญกับเกรดที่พากันร่วงเหมือนหิ้งตก แม้กระทั่ง
กำลังโกรธใครบางคนจนนึกอยากจะทำร้ายตัวเองเป็นสัตว์ประหลาดฟังทุกอย่าง
ให้ราบเป็นหน้ากลอง แค่เห็นเขาปรากฏตัวขึ้นมา แค่เห็นเขาขยับ ยิ้ม หัวเราะ

หรือแม้แต่แค่ขมวดคิ้ว ผมก็สามารถกลับมายิ้มได้ทันที

อะไรนะ มันพิเศษตรงไหนงั้นหรือ

ถึงมันจะเป็นอะไรที่ธรรมดาสุดๆ แต่เอาเข้าจริงความพิเศษมันอยู่ตรงที่
ความธรรมดา แต่กลับพิเศษสำหรับเรานี้แหละครับ

บางครั้งแค่นี้ความรู้สึกของเราเชื่อว่ามันพิเศษ...มันก็พิเศษแล้วละครับ

เหมือนกับผมในตอนนี่ที่รู้สึกว่าเขาคนนั้นคือคนพิเศษของผม

มันเริ่มต้นจากตรงไหนงั้นหรือครับ

อืม...น่าจะเป็นวันที่ท้องฟ้าสว่างและไม่ค่อยมีเมฆวันนั้นล่ะมังครับ

มันเป็นช่วงสายของวันเสาร์ที่ร้อนสุดๆ แต่ผมกลับต้องเดินออกจากหอ
เพื่อมาหาอะไรกินก่อนที่จะเป็นลมตายในห้องพักของตัวเอง แดดข้างนอก
ร้อนเสียจนผมมองเห็นตัวเองลอยขึ้นมาจากถนนตามไอน้ำเลยทีเดียวนะ ถึงจะ
เป็นแบบนี้ก็ยังถือว่าผมดวงดีใช้ได้ที่ได้เดินมาถึงร้านอาหารตามสั่งได้โดยที่
ไม่ล้มลงไปนอนกองกับพื้นเล่นที่ไหนสักที่

ผมที่กำลังนั่งกินข้าวอย่างเอาเป็นเอาตายใช้เวลาที่กำลังเคี้ยวให้อาหาร
ขึ้นโตๆ ลงท้องไปโดยไม่ติดคอตายไปเสียก่อนมองเหม่อออกไปด้านนอก
ของร้านเพ็งริมทาง ดูรถที่วิ่งกันรวดเร็วยาวกับไม่กลัวว่าหากมีใครสักคน
จะข้ามถนนแล้วเกิดกะจังหวะก้าวข้ามผิดขึ้นมาอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุ ก่อนจะ
สังเกตเห็นภาพหนึ่งที่ไม่เข้ากับการจราจรในวันนี้เอาเสียเลย

ภาพที่ผมเห็นตอนนี้คือคุณยายท่านหนึ่งยืนอยู่ริมถนนตรงบริเวณ
ทางม้าลาย ดูเหมือนว่าท่านกำลังจะข้ามถนนพอดี ทว่าก็ไม่สามารถข้ามได้
เนื่องจากบริเวณนี้ไม่มีสัญญาณไฟและเป็นที่มีรถเยอะมากในช่วงสายๆ
แบบนี้ ท่านจึงได้แต่ยืนรอแล้วรอเล่า รอว่าเมื่อรถบางตาแล้วท่านจึงค่อยข้าม
แต่รอสักเท่าไรก็ไม่มีความใจดียอมชะลอรถให้คนข้ามเลยสักคัน

ผมรีบยัดข้าวที่เหลือทั้งหมดเข้าปาก รีบจ่ายเงิน และรีบวิ่งเพื่อที่จะ
ข้ามถนนไปรับคุณยายท่านนั้น แหม...ฟังดูเป็นคนดีใช้มั๊ยครับ ผมมันคน
ขี้ใจอ่อนนะครับ ถึงจะเห็นแถ้วมากกว่าก็เถอะ ทว่ามีน้ำใจกับคนแถ้วคนแถ้ว
สักนิดก็ไม่ได้ทำให้ผมเสียหายอะไรมาก

ผมวิ่งไปที่ทางม้าลายตรงข้ามกับคุณยาย กำลังจะยกมือขอทาง
อยู่แล้วเซียว ไม่คิดว่าจะมีคนตั้งใจตรงกันยกมือขอทางขึ้นมาเสียก่อน

มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างคุณยาย ประคองท่อนแขนและค่อยๆ พาท่าน
เดินข้ามถนนมาที่ละก้าว กระทั่งมาถึงอีกฝั่งจึงทำให้ผมได้เห็นเขาชัดเจนขึ้น
"เมื่อไหร่เลยนะครับยาย แต่เดินอีกนิดนะอะ เดียวก็ถึงบ้านแล้ว"

"ขอบคุณนะจ๊ะ"

"ครับ ยินดีครับใช้ครับผม"

เสียงพูดคุยกั๊กเสียงหัวเราะพร้อมกับร่างคนแก่และชายหนุ่มหนึ่งคน
ผ่านผมไปซักๆ แต่ไม่รู้ทำไมในสายตาของผมมันซ้กกว่านั้น ซ้ำเหมือนทุกอย่าง
รอบตัวมันหยุดและมีเพียงคนคนนั้นเคลื่อนไหว ซ้ำจนผมเห็นรอยยิ้มที่ชัดเจ
น และได้กลิ่นหอมๆ จากอีกฝ่ายด้วย

ทว่ามันก็มีสิ่งหนึ่งที่สวนทางกับภาพซ้ำๆ เหล่านั้น

มันคือหัวใจของผมที่เต้นรัวในอกเหมือนกำลังมีใครสักคนเล่นเพลงร็อก
ซ้ำๆ ในนั้น

เลือดจากทุกส่วนในร่างกายสูบฉีดผ่านเส้นเลือดฝอย จนสีผิวของผม
เต้นดังตูดๆ ชัดเจนในหู เสียงมันคล้ายเสียงเบสทุ้มๆ จากเครื่องลำโพงขยายเสียง
ราคาแพง เพราะมันดังจนกลบทุกเสียงไปหมดเลย

แม้ว่าผู้ชายคนนั้นกับคุณยายจะหายลับไปจากสายตา ผมก็ยังรับรู้ถึง
ความรู้สึกในวินาทีนั้นได้เพียงแค่นี้ก็ถึงรอยยิ้มที่นั่นอีกครั้ง

แม้กระทั่งตอนที่วันเวลาได้พัดพาเอาช่วงเวลาที่น่าประทับใจนั้นใส่
กล่องที่ชื่อว่าคุณทรงจำไปแล้ว แต่ผมก็ยังจำได้เสมอ จำได้ถึงการเปลี่ยนแปลง
ของตัวเองที่เกิดจากผู้อื่น

และจากนั้นมันคงจะเปลี่ยนแปลงต่อไปเรื่อยๆ เมื่อเราได้พบกันอีก

การพบกันที่ไม่ได้จำกัดว่าจะต้องเป็นตอนนี้หรือพรุ่งนี้ บางทีอาจจะ
เป็นมะรืนนี้หรือปีหน้า แต่ผมเชื่อว่าสักวันความคิดถึงที่มีพลังศรัทธามากมาย
อยู่ในนั้นจะนำพาผมไปพบเขาได้อีกครั้ง

อาจจะไม่ได้พัดพาผมให้เดินเข้าไปในชีวิตของเขา มันอาจจะมีความ

นำให้ผมทำได้แค่อยู่รอบตัวเขาเหมือนสายลมสักสายที่เขาอาจจะรู้สึกถึงการมีอยู่ แต่สักวันก็จะเลือนหายไปคล้ายกับไม่เคยมีอยู่ ทว่าแค่นั้นก็มากพอแล้ว

เพราะมันคือการแอบรัก รักแบบที่มีความปรารถนาเดียวต่อผู้ที่ถูกมอบความรักให้คนนั้น

ความปรารถนาดี...ที่จะมอบให้เสมอ

ให้จนกว่าจะรับรู้

หรืออาจจะให้...จนกว่าจะไม่มีให้อีกต่อไป

อึม แอลี่ลี

มันออกจะเศร้า แต่ทำไมผมถึงได้ยิ้มอย่างมีความสุขแบบนี้กันหว่า

คงเป็นเพราะวันนี้เราได้เจอกันแล้วละมัง

คุณคนที่อยู่ท่ามกลางเพื่อนมากมายและกำลังหัวเราะกันเกี่ยวกับหนังตลกที่พวกคุณเพิ่งไปดูมา คุณที่แต่งตัวเสือนิสิตไม่เรียบร้อยเหมือนคนอื่นแต่กลับดูดีกว่าคนอื่น ๆ คุณที่ยิ้มสวยสุด ๆ คนนั้น ถึงผมจะไม่กล้ามากพอที่จะไปปรากฏตัวต่อหน้าคุณ แต่ยังไงก็ยินดีที่ได้ (กลับมา) เจอนะครับ

บ้างจริง

"ยิ้มอะไรอยู่คนเดียววะ"

ผมหยุดยิ้มไม่ได้เลย

ตอนนี้ผมกำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่สองในมหา'ลัยแห่งหนึ่งที่ไม่ได้มีชื่อเสียงโดดเด่นมากมาย กำลังมองหาข้อมูลสำหรับทำรายงานที่จะต้องส่งภายในอาทิตย์หน้าในห้องสมุดกับเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่เปิดเทอมปีหนึ่ง เป็นรายงานที่ยากพอสมควรครับ ตอนที่ได้ฟังหัวข้อครั้งแรกทำเอาเครียดเลย แต่พอมาค้นหาข้อมูลแล้วได้เจอกับคนคนนั้น ผมก็รู้สึกได้ว่าใช้รายงานมหายากเนี่ยบางทีผมอาจจะทำออกมาได้ดีก็ได้เสียอย่างนั้น

อานุภาพความรักนี่ทำให้คนเพื่อเจ้าได้เหมือนคนพี่จริงๆ นะครับเนี่ย

ผมกลับไปสนใจเพื่อนที่ถามคำถามมาคนนั้นด้วยการสายหน้าแล้ว

ก้มหน้าก้มตาเปิดหนังสือสลับกับหาข้อมูลอื่นๆ เพิ่มจากอินเทอร์เน็ต มีบางครั้ง

ที่สลายตาไม่รักก็แอบผลอเหล่มองกลุ่มเพื่อนที่มีคนคนนั้นอยู่ด้วยเป็นระยะ แต่เหมือนบางทีจะมองนานไปหน่อยจนลืมนึกว่าตัวเองมาที่หอสมุดเพื่อที่จะทำงาน ไม่ใช่มาส่องคน ดีแล้วล่ะที่เพื่อนทักขึ้นมา ผมจะได้ตั้งใจทำงาน ให้มันเสร็จๆ ไปเสียที

พูดมาตั้งนานผมยังไม่ได้แนะนำตัวเองเลย ต้องขอโทษจริงๆ ครับ

เอาแบบง่ายๆ ผมชื่อคิงครับ มีน้องชายหนึ่งคนชื่อแฉ็ค เสียตาย ไม่มีน้องสาวอีกคน พ่อกับแม่จะได้ตั้งชื่อว่าแหม่ม...เออ ชื่อมันคล้องจอง สมกับเป็นพี่น้องตรงไหนวะเนี่ย อย่าถามว่าทำไมตั้งชื่อแบบนี้ ผมก็ไม่รู้ เหมือนกันครับ ผมก็ไม่เคยถามพ่อกับแม่ซะด้วยสิ สงสัยเพราะพวกเขาพบรักผ่านวงไฟมั้งครับ

ผมไม่มีเรื่องถนัดเป็นพิเศษ ไม่มีอะไรที่ชอบหรือเกลียดเป็นพิเศษ เหมือนกัน แต่มีคนพิเศษ แฮ่

พิเศษแบบที่พิเศษอยู่ข้างเดียวอะครับ เขาไม่รู้เรื่อง 5555555

คนพิเศษของผมชื่ออะไรจั้นหรือครับ ไม่อยากบอกเลยอ่า กลัวคนจะมาชอบเหมือนกัน...แต่ถือเป็นกรณีพิเศษแล้วกัน คุณคนพิเศษของผมชื่อเพจครับ เรียนอยู่คณะเดียวกัน มหา'ลัยเดียวกัน หอเดียวกัน และห้องอยู่ชั้นเดียวกันกับผมด้วยแหละ

ผมว่าต้องมีคนมองผมว่าเป็นโรคจิตแหงเลย ไม่ใช่ซะครับ! เปล่าโรคจิตขนาดที่จะตามติดชีวิตเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงขนาดนั้น มันเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ นะ!

เรื่องมหา'ลัย บังเอิญมาเจอกันและรู้ว่าเขาเรียนที่นี่ก็ตอนรับน้องครับ ตอนนั้นเขาเป็นรุ่นพี่ปีสามที่มาคอยยื่นคู่มือการรับน้องของพวกเขาที่ปีสองไม่ให้มันรุนแรงหรือมีอะไรที่ผิดปกติ ผมได้แต่มองเขาที่ยืนตีหน้าเคร่งขรึมอยู่ตรงหน้า เหมือนคนโง่ ส่วนมืออีกข้างก็จิกต้นขาตัวเองเพื่อพิสูจน์ว่าภาพที่เห็นตรงหน้าไม่ใช่ความฝัน!

ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าคุณจะที่ชอบโคตรๆ จะนำพาให้ผมได้มาเจอกับคนที่ทั้งชอบโคตรๆ และคิดถึงโคตรๆ คนนี้!

ต่อมาเรื่องหอและห้องพักนั้นก็บังเอิญครบ หอนั้นเป็นหอที่ใกล้ที่สุดแล้ว ถ้าดูจากระยะทางที่เดินไปมหา'ลัยได้ในเวลาสั้นๆ โชคดีสำหรับผมมากที่ดันมาเจอตอนที่มีคนหนึ่งออกไปพอดี จึงได้มาอยู่ในหอนี้พร้อมกับในวันที่เขาย้ายออก และได้เจอกับเขาคนนั้นตอนกำลังจะออกไปข้างนอกพอดี ยังจำได้ดีถึงวันนั้นเลยครับ ผมในชุดนิสิตที่เพิ่งกลับมาจากกิจกรรมในมหา'ลัย ห้อยป้ายชื่อเด่นหราเลย และมีสัญลักษณ์ของคณะบนป้ายชื่อ ทำให้พี่เพจที่กำลังจะก้าวออกไปข้างนอกชะงักและเดินเข้ามาหาผมเสียก่อน

หัวใจของผมตอนนั้นเต้นเร็วมาก รัวเหมือนตอนตัวเองตีกลองเพลง Burnout Syndromes ที่ประกอบอะนิเมะเรื่องโปรดอย่าง Haikyuu!! ยิ่งระยะห่างของพวกเราลดลงมากเท่าไร หัวใจผมก็ยิ่งสูบฉีดเลือดมากขึ้นมากขึ้น จนอดนึกกลัวไม่ได้ว่าผมอาจจะเป็นลมไปเลยก็ได้ พี่เขาส่งยิ้มมาให้ และพูดแค่ว่าดีใจที่ได้เจอกันในคณะมาอยู่หอเดียวกัน เพราะทั้งหอตอนก่อนหน้าที่ผมจะเข้ามาอยู่นั้นมีพี่เขาคนเดียวที่เรียนคณะต่างจากคนอื่นในหอ เขายังพูดเรื่องอื่นอีกนิดหน่อยเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในหอพัก พวกข้อห้ามอะไรเทือกๆ นั้น แต่อยากจะขอโทษมากจริงๆ ที่ผมดันไม่มีสติมากพอจะจำได้ทั้งหมดที่จำได้แม่นสุดเห็นจะเป็นรอยยิ้มของพี่เพจในตอนนั้นและมีมือที่เอื้อมมาตบปาก่อนจะจากไปของเขา

'ไว้เจอกันตอนรับน้องมหา'ลัยนะ'

หัวใจจะวายยย!

หลังจากนั้นก็ต้องยอมรับแล้วละครับว่าโรคจิตจริงๆ คือหอพักของผมเนี่ยมันจะมีสองฝั่งครับ ฝั่งที่หันหน้าไปทางตะวันออกกับตะวันตก ผมกับพี่เขาอยู่ฝั่งตะวันออก และมันพิเศษกว่าอีกฝั่งตรงที่มีระเบียงเล็กๆ ซึ่งไม่ถูกบังจากตึกสูงๆ สามารถรับแดดยามเช้าได้ดีเลยทีเดียว เพราะแบบนั้นเลยทำให้ผมได้รู้นิสัยของพี่เขาอีกอย่าง คือพี่เขาตื่นเช้ามากและชอบออกมาตีหมากาแฟที่ริมระเบียงก่อนจะเข้ามาหา'ลัย ไม่ว่าจะวันนั้นจะร้อน จะหนาว หรือฝนเพิ่งหยุดตกก็เห็นพี่เขาออกมายืนประจำ ภาพที่คุ้นเคยคงเป็นพี่เพจในชุดเสื้อยืดสีดำกับกางเกงบ็อกเซอร์สีเทา แก้วกาแฟสีแดงลายจุดกับหัวยุงๆ เหมือนผ่าน

สมรรถุมิรบมาทั้งคืน ฟังระเบียงโล่งๆ มองแดดยามเช้าไปจับเครื่องดื่มไป มันเป็นอะไรที่ทำให้หน้าตื่นขึ้นมาในตอนเช้ามากเลยทีเดียว เลยทำให้เด็กที่ชอบตื่นสายอย่างผมพลอยมีนิสัยที่ดีตามเขาไปด้วย กลายเป็นว่าตอนนี้ไม่ว่าจะเปิดเทอมหรือวันหยุด ถ้าไม่ได้ตื่นเช้าเวลาเดิม ต่อให้อยากนอนต่อ ผมก็นอนไม่ลงอยู่ดี...

พี่เพงไม่ค่อยกินข้าวเช้า หรือถ้ากินก็กินพวกแซนวิชง่าย ๆ ที่ขายตรงก่อนทางข้ามมหา'ลัย แกจะแวะซื้อประจำเพราะคนขายเป็นคุณป้าที่ดูไม่ค่อยสบายคนหนึ่ง แกทำอร่อยนะ ผมลองไปซื้อตามมาแล้ว (ทำไมฟังดูน่ากลัวซิบเป้ง) เหมือนว่าแกจะมีลูกชายที่ป่วยคนหนึ่งมั้งเลยต้องมาขาย เพราะโรคที่ลูกชายเป็นมันเรื้อรังเลยต้องเปิดขายมาตลอดหลายปี แกบอกว่าไม่รู้เหมือนกันว่าพี่เพงเริ่มมาซื้อตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่หลายปีแล้วที่ป้าเห็นพี่เพงมาตกท้ายทุกเช้าก่อนข้ามมหา'ลัย

แถมแกยังเล่าให้ฟังอีกว่าบางทีตอนหลังวันปีใหม่ที่เพงก็จะมีของขวัญมาให้ทั้งป้าทั้งลูกชายด้วย คนดีสุด!

ถามไปถามมาตอนนี้ผมเลยสนิทกับป้าไปอีกคนแล้วครับ และแน่นอนว่าผมขอร้องไม่ให้ป้าบอกเรื่องเกี่ยวกับผมให้พี่เพงฟังโดยเด็ดขาด! ไม่งั้นผมตายแน่ ความแตกชั่วคราว

พี่เพงไม่มีรถหรือมอเตอร์ไซด์ แกอาศัยการขนส่งมวลชนอย่างเดียว เวลาไปไหนมาไหน ไม่ก็ติดรถเพื่อนๆ ไปเอา เคยได้ยินแว่วๆ ตอนพี่เขาบ่นกับเพื่อนว่าทุกวันนี้รถติดจะแย่ ชี้เกี่ยจมีรถไปให้รถมันติดเพิ่มอีกคัน (แต่เหมือนเพื่อนพี่เขาจะแฉอีกอย่าง ประมาณว่าพี่เพงฉลองรถใหม่ด้วยการชนกระถางในบ้าน เลยโดนห้ามขับแทน ฮา) อืม...แต่จากที่ผมสังเกตมาผมว่าพี่เขาคงแค้ชี้เกี่ยขับมากกว่า พี่เพงมีนิสัยอย่างหนึ่งคือขึ้นอะไรก็ตามที่เป็นพาหนะ (ยกเว้นพวกมอเตอร์ไซด์หรือจักรยานนะ) แกจะหลับ! หลับเหมือนตายอะ คนปลุกก็ไม่ขยับ หลับแล้วหลับเลย จนกว่าจะถึงปลายทางถึงจะตื่นขึ้นมาเอง

จะถามล่ะสิว่าทำไมไม่รู้ โโฮ้! ถึงจะชี้ป๊อดและเป็นแค่คนแอบรัก แต่

อย่างน้อยๆ ก็เคยมีวาสนาสั้นๆ ในการได้นั่งข้างพีเพจนะครับ! ตอนนั้น มีที่นั่งนอกสถานที่ครับ แล้วเกิดมีการแอบสลับที่กะทันหัน เพื่อนที่นั่งข้างผม ไปนั่งข้างรุ่นพี่คนอื่นแทนมันเลยว่าง พีเพจที่ไม่มีที่นั่งเลยมานั่งหลังอยู่ข้างๆ ผมนี่แหละ เพราะครั้งนั้นผมเลยได้รูปตอนที่พีเพจกลับมาหลายรูปเลย กดชัดเตอร์รัวๆ ไม่กลัวเมมกล้องจะเต็ม เพราะผมมีเมมกล้องเอาไว้ตาม ถ่ายรูปพีเพจอยู่แล้ว ฮ่าๆ

จนทุกวันนี้มันผ่านมาจะหนึ่งปีแล้ว รูปด้านข้างของพีเพจในยามหลับ ก็ยังเป็นรูปพื้นหลังของผมมาตลอด ไม่เคยเปลี่ยนเลย

เอาล่ะ ผมซักจะแสดงด้านโรคจิตมากเกินไปแล้ว พวกคุณอย่าเพิ่ง กลัวผมเลยนะ นานๆ ทีจะมีคนมานั่งฟังผมเพื่อถึงพีเพจนี่นา! คนแอบรัก มันเศร้าตรงที่เราพูดกับใครไม่ได้เลยนี่แหละว่าเราชอบใคร

อะไรนะ ทำไมถึงไม่ยอมสารภาพั้นเธอหรอ โนวาวว คุณคิดว่ามี สักทีเปอร์เซ็นต์กันที่คนแอบรักหน้าตารวมดาแบบผมเนี่ยจะสมหวัง แถมน อีก็ฝ่ายเป็นผู้ชายด้วย ถึงเดี๋ยวนี้ความรักแบบเพศที่สามในสังคมจะมีมากมาย เหมือนดอกเห็ด แต่ใช้ว่าจะสามารถยอมรับคำบอกรักจากคนเพศเดียวกันได้ ทุกคนสักหน่อย

ผมยังไม่อยากถูกเกลียดหรือถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ จากเขา

โอเค ทำอย่างกับว่าตอนนี้เขามองผม เขาไม่เห็นผมอยู่ในสายตาก็จริง แต่ตอนนี้มีความสุขดีออก ดีกว่าถูกเกลียดนะ

ผมยอมให้เขาไม่รับรู้ความรู้สึกของผมไปตลอดชีวิตยังจะดีกว่าให้เขารู้ว่าผมชอบแล้วทำตัวเย็นชาหรือเกลียดใส่อะ

หรือหากผมจะบอกเขา ก็คงเป็นวันที่ผมแน่ใจแล้วว่าเราคงไม่มีวัน ได้เจอกันอีก อาจจะเป็นวันที่พีเพจเรียนจบหรือผมต้องย้ายไปไหนที่ไกล จนการกลับมาหาเขาเป็นเรื่องยาก วันนั้นผมอาจจะพิจารณาเรื่องนี้ใหม่ก็ได้ แต่ตอนนี้ผมยังได้อยู่กับพีเพจอีกตั้งหนึ่งปีแน่ะ! ดังนั้นไม่พูดออกไปหรอก

บางคำพูดเราก็ไม่จำเป็นที่จะต้องพูดออกไปเสมอ แม่ผมเคยพูดเอาไว้ และวันนี้มันก็ได้ใช้... ไปกับความรู้สึกนี้

ความรู้สึกของคนแอบรักที่ไม่มีวันส่งไปถึงนี่แหละ

แต่เราเลือกได้ที่จะให้ความรักของเราดำเนินไปแบบไหน

และผมเลือกให้มันเป็นความสุข

แม้ว่ามันจะเป็นความสุขและความรักที่เกิดขึ้นกับผมเพียงฝ่ายเดียวก็ตาม

วันนี้เป็นอีกวันที่มีการเรียกประชุมปีสองและปีสูงๆ เกี่ยวกับเรื่องการรับน้องนอกสถานที่ที่วนกลับมาอีกครั้ง น้องปีหนึ่งที่ผ่านการรับน้องไปในปีที่แล้วขึ้นมาเป็นรุ่นพี่ เช่นเดียวกับที่ปีอื่นๆ ขยับย้ายตัวเองเป็นรุ่นพี่ปีที่สูงขึ้น แม้จะมีหลายอย่างที่เปลี่ยนแต่เรื่องการรับน้องรวมไปถึงกิจกรรมต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก็ยังคงยึดธรรมเนียมเดิมๆ เหมือนเช่นที่ผ่านมา

คงเปิดประตูห้องที่ร้างคนก่อนจะเลือกมุมที่เงียบสงบเพื่อนั่งรอการประชุมที่กำลังจะมาถึง ปกติในการประชุมเขามักจะเป็นผู้ตามหรือคนที่คอยคล้อยตามเพื่อนๆ เขาไม่มีความคิดที่จะอยากออกความคิดเห็นเรื่องอะไรเป็นพิเศษ ชอบที่จะได้รับคำสั่งและทำตามไปมากกว่า อ่า...แต่แน่นอนว่าคำสั่งนั้นจะต้องได้รับการยอมรับจากตัวเองก่อนละนะถึงจะยอมทำแต่โดยดี

เขาเลือกที่นั่งใกล้กับหน้าต่าง เอาไว้เผื่อตอนที่ฟังเรื่องที่ประชุมแล้วเบื่อๆ จะได้มองออกไปนอกหน้าต่าง ชมนกชมไม้แก่เบื่อไปเรื่อย แถมตรงนี้ก็ลมโกรกดีด้วย ถ้าได้นอนกลางวันตรงนี้จะดีแค่ไหนนะ...

ดูท่าคงจะมีคนคิดเหมือนกันกับเขาเช่นกัน

"..."

ภาพที่เห็นคือผู้ชายตัวสูงที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กับที่ที่เขาเ็นอยู่ นั่งด้วยอารมณ์หลับสนิท คล้ายไม่สนใจความเป็นไปของโลก ไม่สนแม้กระทั่งตัวเองจะถูกกลมพัดเอาไปไม้หรือขยเซปลิวมาสูมที่ตัวเลยแม้แต่น้อย คนคนนั้นคือ...

พี่เพจ!!!

คิงยื่นมือมองรุ่นพี่ที่ตัวเองแอบชอบนั่งหลังห้องฟังผนั่งนอนหลับอยู่ริมหน้าต่าง ทำให้ตอนที่เขาเข้ามาไม่เห็นอีกฝ่าย ลมเย็นๆ ที่พัดเข้ามา

ในห้องตัดกับแดดตอนบ่ายซึ่งอาบไล้ใบหน้าของคนที่ยังอยู่ในห้วงนิทราอย่างอ่อนโยนท่าเอาคนที่มองอยู่เผลอมองเคลิ้มจนใจลอย

เขาทิ้งตัวลงนั่งยองๆ ตรงหน้าพีเพจ มองใบหน้าทีหลับสนิทนั้นก่อนจะสังเกตเห็นใบไม้ที่ปลิวมาติดตามเส้นผมของอีกฝ่าย ซึ่งไม่ได้ติดแบบธรรมดาเสียด้วย ใบเล็กๆ ของต้นนนทรีที่กำลังหลุดร่วงจากต้นปลิวมาติดตามกลุ่มผมสีน้ำตาลเข้มของพีเพจ เขาจึงพยายามอย่างเบามือที่สุดในการใช้นิ้วของตัวเองเขี่ยเอาใบไม้เหล่านั้นให้ออกจากเส้นผม เกือบจะเสร็จอยู่แล้วเสีย ถ้าไม่มีเสียงเปิดประตูห้องและเสียงพูดคุยของกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นปีของเขาดังขึ้นเสียก่อน

"อ้าวคิง มาเร็วจัง"

"..." เขาตอบกลับแต่รอยยิ้มแหงๆ พยายามบังคนที่หลับอยู่สุดชีวิตก่อนจะทำเนียนเลื่อนเก้าอี้ของตัวเองไปนั่งข้างหน้าต่างเช่นที่เคยเป็น ทำราวกับเมื่อที่เขาไม่ได้สังเกตเห็นคนที่หลับอยู่เลยแม้แต่น้อย

ทันทีที่คนร่วมประชุมทยอยมาจนครบ การประชุมก็เริ่มต้นขึ้น เขาแทบไม่ได้สนใจเสียงทู่เถียงของเพื่อนและรุ่นพี่ในหัวข้อการประชุมครั้งนี้ นั่นเพราะว่าแดดยามบ่ายไม่ได้ถูกเมฆก้อนใหญ่บังอีกแล้ว มันจึงสาดลงมาทางหน้าต่าง แน่นอนว่ามันโดนเขา...และใครอีกคนที่แอบมานอนหลับอยู่ด้วย

คิงหันกลับไปมองคนที่หลับอยู่ สังเกตเห็นว่าหัวคิ้วของพีเพจขมวดเนื่องจากโดนแสงแดดรบกวนการนอนกลางวัน เขาจึงคิดหาวิธีที่จะบังแดดลงเอามือบังก็แล้วยังไม่ได้ ลองเลื่อนเก้าอี้มาช่วยบังก็บังได้แค่ตัวของพีเพจสุดท้ายเขาจึงฉวยโอกาสที่ทุกคนให้ความสนใจประธานชั้นปีของเขาที่พูดเกี่ยวกับกำหนดการเวลาของการรับน้องนอกสถานที่ลูกชั้นเรียนอยู่ริมหน้าต่างซึ่งมันทำให้เขาเผลอยิ้มออกมาได้ในที่สุด เพราะเมื่อเขาใช้ตัวเองต่างมานั่งแสงแดดให้พีเพจได้สำเร็จ คนที่นั่งหลับอยู่ก็เหมือนจะนอนได้สบายขึ้นก่อนยิ้มนั้นจะแข่งค้ำกับสายตาสวยหลายสิบคู่ที่มองมา

"น้องคิงมีเรื่องจะเสนอหรือครับ ยืนทำไมเอ่ย"

"อ่า...เมื่อไหร่จะครบ ไม่มีอะไร"

จะบอกว่าเย็นบังแดดให้รุ่นพี่สีส้มก็กระไรอยู่นี่นะ

เมื่อได้ฟังเหตุผลที่ดูก็รู้ว่าแสบสุดๆ ทุกคนก็เลิกให้ความสนใจในตัวเขา แล้วหันกลับไปประชุมต่อ จนเวลาผ่านไปชั่วโมงกว่าและผลการประชุมจบลง อย่างเป็นที่น่าพอใจนั่นละ ทุกคนถึงได้ค่อยๆ แยกย้ายไปที่ละคนสองคน เขาเองก็ต้องไปเช่นกันเพราะยังมีเรียนตอนบ่ายอีกคาบ...กระนั้นก่อนที่จะออกไปจากห้องก็อดมองคนที่ยังคงหลับไม่รู้เรื่องคนนั้นไม่ได้

จะสะกิดตั้มี่ยว่าเลิกประชุมแล้ว

หรือจะปลอ่ยให้เขาอนต่อไปดีกว่า?

"คิง ไม่ไปเรียนเหวอ"

"อืม จะไปเดี๋ยวนี้ละ"

อย่าดีกว่า

เขา...อย่าพูดคุยหรือทำอะไรที่มันมากกว่านี้จะดีกว่า

ว่าแล้วมือที่ยื่นหมายจะวางบนบ่าเพื่อปลุกคนที่หลับอยู่ที่ชะงักค้าง กลางอากาศ ก่อนจะดึงกลับมายังข้างตัวเอง คิงยิ้มพร้อมกับการถอยหลัง แล้วเดินหายไปจากห้องเล็กๆ นั้น

โดยที่ไม่ได้รู้เลยว่าคนที่คิดว่าหลับอยู่นั้น...รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา

"ไอ้เพจ จะนอนหรือข้อมตายวะ ลุกเว้ย!!"

"ไม่ต้องปลุกมันก็ได้ มันรู้ตัวตลอดนั่นละนะ"

"คนบ้าอะไรนอนแล้วจะรู้ตัวได้"

"ไอ้เพจนี่เง ถ้าไม่ใช่หลับบนรถหรือพวกอะไรที่มันเคลื่อนไหวได้ ไอ้เงี ไม่มีทางหลับสนิทหรอก"

คนที่ถูกเพื่อนนิทาไม่ค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมามองเพื่อนสนิทสองคนที่ รอยอยู่บนฝ้าห้อง ร่างสูงลุกขึ้นบิดเศไปไม้ที่ปลิวมาเกาะตามตัวออก ฉวยกระเป๋า ที่วางทิ้งเอาไว้แล้วเดินตามมาสวมทบเสียบๆ ก่อนจะแจกฝ่ามือให้เพื่อนคนละที โทษฐานที่นิทาคนหลับ แม้จะหลับไม่สนิทก็เถอะ

ช่วยไม่ได้นี่หว่า ใครให้เขาเป็นคนความรู้สึกไวเกิน หลับก็จริง แต่ถ้า

มีอะไรขยับไหวอยู่ใกล้ๆ ก็รู้สึกตัวตื่นทั้งนั้นล่ะ

เพราะแบบนั้น

ภาพของเด็กปีสองที่เขาคุ้นหน้าคนนั้นปิดไปไม่ออกจากเส้นผม หรือ
แม้กระทั่งการยื่นตากแดดแทนม่านให้เขาอย่างซื่อๆ นั้น เขาเห็นและจำได้
ทั้งหมดนั้นล่ะ

'คงไม่ไปเรียนหรอก'

ชื่อนี้คุ้นๆ หนูแฮะ...

"ยิ้มอะไรของมึงวะไอ้เพจ ขนลุก!"

"เสือก"

"ไอ้เซี่ยนี่ ถามดีๆ นะเว้ย"

อืม...บางที่เขาคงต้องใช้บริการน้องในสายตัวเองถามถึงอะไรสักหน่อยละ

กฎข้อที่ 2

อย่ามีพิธี

ยากกว่าการที่ผมต้องแก้สมการคณิตศาสตร์ยากๆ
ยากกว่าการที่ต้องแยกสารสองอย่างด้วยกรวยบุนเนอร์
คือการบังคับตัวเองไม่ให้มองตามคุณเหมือนคนโง่ๆ

พี่เพจมีสถานที่พิเศษที่ไม่ว่าจะแวะไปเมื่อไหร่ก็ต้องพบพี่เขาอยู่
ที่นั่นคือหอสมุดของมหาวิทยาลัย

ผมเพิ่งมารู้ว่าเขาชอบอ่านหนังสือมากๆ ก็ตอนเข้ามาหา'ลัยนี่แหละครับ
แถมยังเป็นการรู้โดยบังเอิญอีกเสียด้วย เพราะการหาหนังสืออ่านเพิ่มเติม
ครั้งนั้นทำให้ผมได้เจอกับพี่เพจที่หาตัวยากเหลือเกินคนนั้นที่มุมหนึ่งของหอสมุด
ยังจำได้ดีถึงตอนที่ตัวเองดึงหนังสือออกจากชั้นหนังสือแล้วมันถูกแทนที่
ด้วยใบหน้าของใครบางคนที่กำลังอ่านหนังสือในมืออย่างตั้งอกตั้งใจ มองแค่
แวบเดียวผมก็จำได้แล้วว่าเจ้าของใบหน้านั้นเป็นใคร เพราะแบบนั้นวินาทีแรกที่
เห็นผมถึงได้พลิกตัวหลบอย่างไม่คิดชีวิต ก่อนจะเห็นว่าใครคนที่ผมหลบหน้านั้น
ไม่ได้สนใจผมเลยแม้แต่น้อย ผมจึงทำใจกล้าเดินกลับมาที่เดิม

แอบยื่นมองเสี้ยวใบหน้าของพี่เพจที่โผล่พ้นชั้นหนังสืออยู่จนพี่เขา
เดินจากไป

มันเหมือนเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ในความรู้สึกของผม แต่กว่าจะรู้ว่ามัน
เกือบครึ่งชั่วโมงก็ตอนที่ผมก้าวขาออกจากที่เดิมแล้วรู้สึกว่ามันปวดเมื่อย

แปลกๆ นั่นล่ะ

หลังจากนั้นผมก็มาหอสุมุดบ่อยขึ้น บ่อยขึ้น จนสนิทกับอาจารย์ประจำหอสุมุด สนิทกับป้าแม่บ้านในแต่ละชั้น โดนเพื่อนแซวบ่อยครั้งว่าเป็นหนอนหนังสือหรือไอ้เนิร์ดเป็นประจำ โดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่ากรรมาอ่านหนังสือหาความรู้อะไรนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรกับผมเท่าการที่ได้เจอพี่เพจเพียงไม่กี่ที

บางครั้งเราเดินสวนกันที่บันไดระหว่างเปลี่ยนชั้น บางครั้งเราเดินผ่านชั้นหนังสือที่พี่เขาหา และบางครั้งเราก็ติดอยู่ในลิฟต์ด้วยกัน แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่กลับทำให้ผมตื่นเต้นและอดที่จะกลั้นหายใจไม่ได้ตอนที่พี่เขาพูดว่าขอบคุณเบาๆ และเดินออกไป

ถึงจะดูเหมือนผมได้เจอพี่เขาบ่อยๆ แต่เอาเข้าจริงก็นับครั้งได้น้อยเหลือเกินที่เราเจอกันนานกว่าเสียวินาที

และมีเพียงครั้งเดียวที่เราได้พบกันนานเป็นหน่วยนาที ไม่ใช่หน่วยวินาที เช่นที่ผ่านๆ มา

นั่นก็คือวันนี้

"มีใครนั่งหรือเปล่า...อ้าว น้องคณะเดียวกันนี่"

"...!!"

เวอร์ละ จะดีใจที่พี่เขามานั่งด้วยหรือจะสติแตกที่ใกล้กับพี่เขาเกินไปวะเนี่ย

"หวัดดีครับ พี่เพจ"

วันนี้พี่เพจแต่งตัวได้...อืม ถูกระเบียบกว่าปกติเล็กน้อย สงสัยวันนี้อาจจะมีควิชหรืออาจารย์ที่สอนเครื่องแต่งตัวละมั้ง ปกติพี่เพจจะใส่กางเกงยีนกับเสื้อนิสิตแขนสั้น ไม่มีเนกไท ผมเผ้ากระเซิงบ้างตามเวลาที่นอนแล้วหารถเมล์มามาหา'ลัยไม่ทันจนต้องพึ่งพาพี่วินทั้งมาส่งและจัดทรงผมให้ (วันไหนที่แกเซ็ดผมเสียหล่อ นั่นคือตื่นเช้าหรือไม่ได้นอนเลย 555) แต่วันนี้ใส่เสื้อนิสิตแขนยาว (แม้ตอนนี้จะพับแขนขึ้นแล้วก็ตาม) มีเนกไท (ที่ปลดห้อยหลวมๆ เก็บปลายใส่กระเป๋าออกเสื้อ) กางเกงนิสิต (ที่เดฟชะ...กลัวว่า

จะรัดเป้าจนแตก ---) ส่วนรองเท้าเป็นรองเท้าหนัง แต่ไม่ได้ใส่ถุงเท้า
มืออย่างเดียวที่เหมือนทุกวันนี้คือผมกระเซิงเหมือนคนเพิ่งตื่นนอนนั่นล่ะครับ
แต่ถ้าถามผมว่าหล่อมั้ย...

หล่อมครับ หล่อกว่าใคร หล่อกว่าเดือนทุกมหา'ลัย ใครว่าไม่หล่อ ผมว่า
หล่อ (อวยขั้นสุด)

"นั่งได้ครับ ไม่มีใครนั่ง"

พี่เพจพยักหน้าแล้ววางหนังสือที่เพิ่งไปหยิบมาจากชั้นลงกับโต๊ะ
ซึ่งระหว่างที่แอบมองผมก็ทำเป็นเปิดหนังสือในมือเล่นๆ ไปมาไม่ให้พี่เขา
จับสังเกตได้ว่าความจริงแล้วผมไม่ได้สนใจตัวหนังสือในนั้นสักนิด

"ยังนั่งอยู่ที่นั่นนานปะ"

"ก็..." ผมมองนาฬิกาที่ใส่อยู่ ตอนนี้อยู่ที่เลขสิบสอง ยังเหลือเวลา
อีกเกือบชั่วโมงกว่าผมจะเข้าเรียนคาบบ่ายจึงพยักหน้าให้

"อีกชั่วโมงหนึ่งครับ"

"เงินพี่ฝากของบนโต๊ะแล้วก็โทรศัพท์กับกระเป้าเงินแป็บนะ ไปหาหนังสือ
ก่อน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)